

Introduktion

Fångad av skuldspindeln

Genom ett nätverk skapat genom anonymt finansiellt spindelnätsvävande så äger och kontrollerar endast en handfull globala konungsliga bankirer det hela. [...] Alla, människor, företag, staten och främmande länder har alla blivit slavar bundna vid bankirernas kreditrep.

Hans Schicht,
"The Death of Banking" (februari 2005)¹

Den amerikanske presidenten Andrew Jackson kallade bankkartellen "ett hydrahövdat monster som äter den vanlige medborgarens kött". Borgmästaren i New York, John Hylan, skrev på 1920-talet och kallade den en "gigantisk bläckfisk" som "i sina långa och kraftfulla tentakler fångar våra verkställande direktörer, våra lagstiftande församlingar, våra skolor, våra domstolar, våra tidningar och varje myndighet som är skapad för allmänhetens beskydd". Skuldspindeln har slukat bondgårdar, hem och hela länder som har blivit fångade i dess nät.

I "The Debt of Banking" uppger den finansielle kommentatorn Hans Schicht att han under sin karriär hade möjlighet att observera finansens trollkarlar på nära håll i egenskap av insider. Deras spel, berättar han, har blivit så centraliserat och koncentrerat att den stora majoriteten av USA:s bankväsende och företagsamhet nu står under kontroll av en liten inre krets av människor. Han kallar spelet "spindelnätsvävande". Dess regler inkluderar:

- Att göra varje koncentration av förmögenhet osynlig.
- Att utöva kontroll genom "inflytande" – sammanslagningar, övertagningar, kedjor av aktieäggande då ett företag innehar aktier i andra företag, villkor kopplade till lån och så vidare.
- Att utöva hård personlig styrning och kontroll, med ett minimum av insiders och bulvaner som själva bara har ofullständig kunskap om spelet.

Dr Carroll Quigley var en författare och professor i historia vid Georgetown

University, där han var president Bill Clintons mentor. Professor Quigley skrev utifrån personlig kunskap om en sluten elitgrupp av globala finansärer som har föresatt sig att kontrollera världen. Deras mål, berättade han, var ”ingenting mindre än att skapa ett världssystem av finansiell kontroll i privata händer som var i stånd att dominera det politiska systemet i varje land och världsekonomin i sin helhet”. Det här systemet skulle ”kontrolleras på ett feodalt sätt genom världens centralbanker som agerade i samförstånd, genom hemliga överenskommelser”.² Han kallade denna slutna grupp helt enkelt för ”de internationella bankirerna”. Deras innersta natur handlade inte om ras, religion eller nationalitet utan handlade bara om en passion för att kontrollera andra människor. Nyckeln till deras framgång var att *de kontrollerade och manipulerade en nations penningssystem medan de lät det se ut som om det kontrollerades av regeringen*.

De internationella bankirerna har lyckats att göra mer än att bara kontrollera penningmängden. I dag *skapar* de i själva verket penningmängden, samtidigt som de gör så att det ser ut som om den skapas av regeringen. Denna försåtliga plan avslöjades av sir Josiah Stamp, chef för Bank of England och den näst rikaste mannen i Storbritannien på 1920-talet. Under en föreläsning vid University of Texas 1927, släppte han den här bomben:

*”Det moderna banksystemet tillverkar pengar ur tomma intet. Processen är kanske det mest häpnadsväckande trolleritrick som någonsin har uppfunnits. Bankväsendet avlades i orättvisa och föddes i synd [...] Bankirerna äger jorden. Ta den ifrån dem, men lät dem ha kvar makten att skapa pengar och de kommer, med bara ett drag av en penna, att skapa tillräckligt med pengar för att köpa tillbaka den. [...] Om man tar ifrån dem denna väldiga makt, så kommer alla stora förmögenheter likt min att försvinna, och då skulle det här vara en bättre och lyckligare värld att leva i. [...] Men, om ni vill fortsätta att vara bankirernas slavar och betala kostnaden för ert eget slaveri, lät då bankirerna fortsätta skapa pengar och kontrollera krediten.”*³

Professor Henry C. K. Liu är en nationalekonom som utexaminerades från Harvard University och som var ordförande för en forskarinstitution vid UCLA innan han blev en investeringsrådgivare för utvecklingsländer. Han kallar det nuvarande penningssystemet ett ”grymt skämt”. När vi vaknar upp till detta faktum, menar han, behöver hela vår ekonomiska världsuppfattning bli omorganiserad, ”precis som fysiken utsattes för omorganisering när människans världsuppfattning förändrades i och med insikten att jorden inte är stationär och inte heller universums centrum”.⁴ Skämtet är att det praktiskt taget inte finns några ”riktiga” pengar i systemet, bara skulder. Förutom mynt, som ges ut av regeringen och som bara utgör ungefär en

tusendel av penningmängden, så utgörs nu *hela det amerikanska penningssystemet av skulder till privata banker, för pengar de skapade med hjälp av bokföringsposter*. Allt sker genom ett trolleritrick; och precis som med ett trollkarlstrick så behöver vi se det många gånger innan vi inser vad som sker. Men när vi gör det, förändras allting. Hela historien behöver skrivas om.

De följande kapitlen spårar upp nätet av bedrägeri som har begravnat oss i skulder och presenterar en enkel lösning som kan göra så att landet återigen får en god betalningsförmåga. Det är inte en ny lösning utan den går tillbaka till konstitutionen: makten att skapa pengar behöver återgå till regeringen och folket den representerar. Den federala^I skulden skulle kunna betalas, inkomstskatterna skulle kunna tas bort och sociala program skulle kunna expandera; och allt detta skulle kunna göras *utan* att tvinga på folket åtstrammingsåtgärder eller sätta igång en skenande inflation. Även om det låter utopiskt, representerar detta uppfattningen hos några av de smartaste och bästa i Amerika, både historiskt och i samtiden, inklusive Abraham Lincoln, Thomas Jefferson och Benjamin Franklin. Bland många andra fängslande fakta som undersöks i denna bok är:

- ”Federal” Reserve är i själva verket inte federal. Det är ett privat bolag som ägs av ett konsortium av mycket stora multinationella banker. (Kapitel 13.)
- Bortsett från mynt, så skapar inte staten pengar. Dollarsedlar (Federal Reservesedlar [*Federal Reserve Notes*]) skapas av den privata Federal Reserve, som *lånar ut* dem till staten. (Kapitel 2.)
- Reell valuta (mynt och dollarsedlar) utgör tillsammans mindre än 3 procent av USA:s penningmängd. De andra 97 procenten existerar bara som dataposter på datorskärmar, och *alla* dessa pengar skapades av banker i form av lån. (Kapitel 2 och 17.)
- De pengar som bankerna lånar ut är inte återanvända från inlåningsmedel som redan existerar. Det är nya pengar, som inte existerade förrän de lånades ut. (Kapitel 17 och 18.)
- 30 procent av de pengar som skapas av banker med hjälp av bokföringsposter *investeras för deras egen räkning*. (Kapitel 18.)
- Det amerikanska banksystemet, som en gång i tiden erbjöd produktiva lån till jordbruket och industrin, har i dag blivit en gigantisk vadslagningsmaskin. I december 2007 stod uppskattningsvis *681 biljoner^{II} dollar* på spel i komplexa

I Ordet *federal* används både på engelska och svenska om det som har med en förbundsstat att göra. USA består av 50 delstater som är förenade i en förbundsstat, eller en federation. Mer specifikt så syftar ”federal” på den federala centralmakten i USA med huvudsäte i Washington D.C., vars funktioner och maktbefogenheter ungefär motsvarar de som staten har i Sverige. Benämningen ”den federala skulden” är alltså liktydig med ”statsskulden”. Ö.a.

II En *biljon* är samma sak som tusen miljarder. En biljon skrivs i siffror med en 1:a och 12 nollor: 1 000 000 000 000. Ö.a.

högrisksatsningar kallade derivat – tio gånger mer än den årliga produktionen av hela världsekonomin. De här satsningarna betalas av stora amerikanska banker och görs i huvudsak med lånade pengar skapade på en datorskärm. Derivat kan och har använts till att manipulera marknader, plundra affärsrörelser och förstöra konkurrenters ekonomi. (Kapitel 20 och 32.)

- Den federala skulden i USA har inte betalats av sedan president Andrew Jacksons dagar. Bara räntan betalas, medan kapitalbeloppdelen fortsätter att växa. (Kapitel 2.)
- Den federala inkomstskatten infördes specifikt för att tvinga skattebetalarna att betala den förfallna räntan till bankerna på den federala skulden. Om penningmängden hade skapats av regeringen istället för att den lånades från bankerna som skapade den, skulle inkomstskatten vara onödig. (Kapitel 13 och 43.)
- Enbart räntebetalningarna på den federala skulden kommer snart att vara större än vad skattebetalarna har råd att betala. När vi inte kan betala, kommer Federal Reserves skuldbaserade dollarsystem att kollapsa. (Kapitel 29.)
- I motsats till vad som allmänt tros vara sant, så är inte den krypande inflationen orsakad av att regeringen på ett oansvarigt sätt trycker upp dollarsedlar. Den är orsakad av banker som expanderar penningmängden genom utlåning. (Kapitel 10.)
- Den största delen av den skenande inflation som har setts i ”bananrepubliker” har orsakats, inte av den nationella regeringen som har tryckt upp för mycket pengar, utan av globala institutionella spekulanter som har attackerat lokala valutor och devalverat dem på internationella marknader. (Kapitel 25.)
- Samma typ av spekulativ devalvering skulle den amerikanska dollarn kunna råka ut för om internationella investerare skulle överge den som en global ”reserv”-valuta, något de nu hotar med att göra som vedergällning för vad de uppfattar vara amerikansk ekonomisk imperialism. (Kapitel 29 och 37.)
- Det finns en väg ut ur detta träsk. De tidiga amerikanska kolonisatorerna hittade den, och så gjorde även Abraham Lincoln och några andra nationella ledare: staten kan återta makten över penningutgivningen från bankerna. (Kapitel 8 och 24.)

Bankirernas Federal Reserve-sedlar och regeringens mynt representerar två separata penningssystem som har konkurrerat om herraväldet genom den skrivna historien. Vid ett tillfälle var rätten att ge ut pengar den suveräna rätten hos kungen; men den rätten blev beslagtagen av privata penningutlånare. I dag är folket de suveräna, och mynten som utgör mindre än en tusendel av penningmängden är allt som finns kvar av våra suveräna pengar. Många nationer har lyckosamt givit ut sina egna pengar, åtminstone under en tid; men bankirernas skuldpenningar har i allmänhet infiltrerat systemet och tagit över det till slut. De här begreppen är så främmande mot vad vi har fått

lära oss att det kan vara svårt att få grepp om dem med vårt sinne, men faktauppgifterna har bekräftats av många trovärdiga auktoriteter. För att nämna några få:

Robert H. Hemphill, Credit Manager vid Federal Reserve Bank of Atlanta, skrev 1934:

”Vi är fullständigt beroende av de kommersiella bankerna. *Någon måste låna varenda dollar som vi har i omlopp, kontanter eller kredit.* Om bankerna skapar rikligt med syntetiska pengar är vi välmående; om inte, så svälter vi. *Vi är helt och hållet utan ett fast penningssystem.* När man får ett fullständigt grepp om bilden, så är den tragiska absurditeten i vår hopplösa position nästan ofattbar, men så är det. *Det är det viktigaste ämnet som intelligenta personer kan undersöka och reflektera över.*”⁵

Graham Towers, Chef för Bank of Canada från 1935 till 1955, erkände:

”Banker skapar pengar. Det är det de är till för. [...] Tillverkningsprocessen för att göra pengar består i att skapa en post i bokföringen. Det är allt. [...] *Varje gång en bank lämnar ett lån [...] skapas ny bankkredit – helt nya pengar.*”⁶

Robert B. Anderson, finansminister under president Eisenhower, sa i en intervju som refererades i en utgåva från den 31 augusti 1959 av *U.S. News and World Report*:

”[N]är en bank lämnar ett lån, lägger den bara till lånebeloppet till låntagarens inlåningskonto i banken. *Pengarna tas inte från någon annans insatta pengar; de betalades inte dessförinnan in till banken av någon. Det är nya pengar, skapade av banken för att användas av låntagaren.*”

Michel Chossudovsky, professor i nationalekonomi vid University of Ottawa, skrev under valutakrisen i Asien 1998:

”[P]rivat innehavda penningreserver i händerna på ’institutionella spekulanter’ överträffar vida de begränsade förmågorna hos världens centralbanker. Oavsett om de senare agerar individuellt eller kollektivt så är de inte längre i stånd att bekämpa den spekulativa aktivitetens tidvattenvåg. *Penningpolitiken är i händerna på privata fordringsägare som har förmågan att frysa statsbudgetar, paralysera betalningsprocessen, omintetgöra de regelbundna utbetalningarna av löner till miljoner arbetare (som i före detta Sovjetunionen) och utlösa kollapsen av program inom produktion och social välfärd.*”⁷

I dag dominerar Federal Reserve-sedlar och lån i US dollar världens ekonomi; men denna internationella valuta är *inte* pengar som givits ut av det amerikanska folket eller deras regering. Det är pengar som är skapade och utlånade av en privat kartell av internationella bankirer, och denna kartell har USA självt hopplöst intrasslat i ett skuldnät. År 2006 hade den sammanlagda personliga, bolagsmässiga och federala skulden i USA nått svindlande 44 biljoner dollar – fyra gånger den kollektiva nationella inkomsten, eller 147 312 dollar för varje man, kvinna och barn i landet.⁸ USA är juridiskt sett bankrutt, vilket definieras i lexikonet med att vara oförmögen att betala sina skulder, vara konkursmässig eller att ha skulder större än ett rimligt marknadsvärde av de tillgångar man innehar. I oktober 2006 hade den amerikanska regeringens skuld nått hisnande 8,5 biljoner dollar. De lokala, delstatliga och nationella styrelseorganen är alla så skuldyngda att de har varit tvungna att sälja av offentliga tillgångar för att tillfredsställa fordringsägare. Överfulla skolor, överfulla vägar och nedskärningar i allmänna transportmedel undergräver kvaliteten i det amerikanska livet. En rapport 2005 från American Society of Civil Engineers gav nationens infrastruktur ett övergripande betyg som var D, vilket inkluderar vägar, broar, dricksvattensystem och andra offentliga arbeten. ”Amerikanerna spenderar mer tid på att sitta fast i trafiken och mindre tid hemma med sin familj”, sa gruppens president. ”Vi behöver upprätta en omfattande, långsiktig plan för infrastrukturen.”⁹ Vi behöver det, men vi kan inte, därför att de styrande på alla nivåer är barskrapade.

Om regeringar överallt är försatta i skuld, vem står de i skuld till? Svaret är att de står i skuld *till privata banker*. Det ”grymma skämtet” är att regeringarna är skuldsatta för pengar som är skapade på en datorskärm, pengar som de kunde ha skapat själva.

Pengar i landet Oz

Den väldiga makt som erhålls genom detta trolleritrick av en liten sluten grupp människor som dirigerar regeringar bakom kulisserna frammanar bilder från *Trollkarlen från Oz*, en klassisk amerikansk saga som har blivit en rik källa till bildspråk för finansiella kommentatorer. I en artikel från 2002 med titeln ”Who Controls the Federal Reserve System?”, skrev Victor Thorn:

”I grund och botten har pengar blivit ingenting annat än en illusion – en elektronisk sifferuppgift eller ett elektroniskt belopp på en datorskärm. [...] Med tiden så har vi en ökande tendens till att bli indragna i denna överkliga virvelström från Trollkarlen från Oz [av] magiker-präster som använder pengaillusionen som sin kontrollapparat.”¹⁰

Christopher Mark skrev i en serie kallad ”The Grand Deception”:

”Välkomna till den internationella bankirens värld, vilken, som i den berömda filmen *Trollkarlen från Oz*, står bakom draperiet hos manipulerade nationella och internationella politiska beslutsfattare och så kallade valda ledare.”¹¹

Den numera bortgångne Murray Rothbard, en ekonom från den klassiska österrikiska skolan, skrev:

”Pengar och bankväsende har givits sken av att vara mystiska och svårbegripliga processer som måste vägledas och handskas av en teknokratisk elit. De är på intet sätt så. Vad gäller pengar, till och med i högre grad än i våra övriga affärer, har vi blivit lurade av en ondskefull trollkarl från Oz.”¹²

James Galbraith skrev i *The New American Prospect*:

”Vi lämnas [...] med tanken att styrelsen för Federal Reserve inte vet vad den gör. Det här är ’Trollkarlen från Oz’-teorin, där vi drar undan draperierna bara för att hitta en gammal man med ett rynkigt ansikte som leker med ljus och högtalare.”¹³

Analogierna till *Trollkarlen från Oz* fungerar av en anledning. Enligt senare kommentatorer skrevs i själva verket berättelsen som en penningallegori, vid en tidpunkt då ”penningfrågan” var en huvudfråga i den amerikanska politiken. På 1890-talet debatterade fortfarande politiker hetsigt om vem som skulle skapa nationens pengar och vad de skulle bestå av. Borde de skapas av staten, med full ansvarsskyldighet mot folket? Eller skulle de skapas genom privata banker bakom lyckta dörrar, för bankernas egna privata syften?

William Jennings Bryan, den populistiska kandidaten för presidentskapet år 1896 och återigen år 1900, satte igång den sista seriösa utmaningen mot de privata bankirernas rätt att skapa den nationella penningmängden. Enligt kommentatorerna presenterades Bryan i Frank Baums bok *Trollkarlen från Oz* från 1900 av det fega lejonet. Lejonet bevisade till slut att han var djurens konung genom att slå huvudet av en gigantisk spindel som terroriserade alla i skogen. Den gigantiska spindel Bryan utmanade vid sekelskiftet 1900 var bankkartellen Morgan/Rockefeller, som hade föresatt sig att bemäktiga sig makten att skapa pengar från folket och deras representativa regering.

Före första världskriget kämpade två motsatta nationalekonomiska system om herraväldet i USA. Ett opererade från Wall Street, det finansiella distriktet i New York

som kom att bli symbolen för det amerikanska finansväsendet. Dess mest betydande adress var 23 Wall Street, känt som ”huset Morgan”. J. P. Morgan var en agent för mäktiga brittiska bankintressen. Trollkarlarna på Wall Street och den gamla världens bankirer som drog i sina trådar strävade efter att etablera en nationell valuta som var baserad på ”guldstandard”, en som skapades privat av den finansiella eliten som kontrollerade guldet. Det andra systemet gick tillbaka till Benjamin Franklin och opererade från Philadelphia, landets första huvudstad, där konstitutionskonventet hölls och Franklins ”Society for Political Inquiries” planerade industrialiseringen och de offentliga arbeten som skulle frigöra den nya republiken från ekonomiskt slaveri under England.¹⁴ Fraktionen i Philadelphia förordade en bank enligt den modell som inrättats i provinsen Pennsylvania, där ett provinsslånekontor gav och lånade ut pengar, inkasserade räntan och återförde den till provinsstyrelsen för *att användas i stället för skatter*. President Abraham Lincoln återvände under inbördeskriget till det koloniala systemet med pengar som ges ut av staten; men han blev mördad, och bankirerna återvann kontrollen över penningmaskinen. Wall Street-fraktionens tysta kupp kulminerade med antagandet av Federal Reserve Act 1913, något de uppnådde genom att vilseleda Bryan och andra vaksamma kongressledamöter till att tro att Federal Reserve i själva verket var federal.

I dag hörs sällan debatten om vem som borde skapa nationens penningmängd, huvudsakligen därför att få människor ens inser att det är en fråga. Politiker och ekonomer, tillsammans med alla andra, antar helt enkelt att pengar skapas av staten, och att ”inflationen” som alla klagar över orsakas av en okontrollerbar regering som kör dollar-tryckpressarna. Marionetterna som kör penningmaskinen var mer synliga på 1890-talet än vad de är i dag, i huvudsak därför att de ännu inte hade lyckats att köpa upp medierna och behärska den allmänna opinionen.

Nationalekonomi är ett torrt och avskräckande ämne som avsiktligt har gjorts komplicerat av bankintressen som är helt inriktade på att dölja vad som verkligen är på gång. Det är ett ämne som i högsta grad behöver lättas upp, med bildspråk, metaforer, karaktärer och en handling; så innan vi går in på de otympliga detaljerna hos det moderna systemet av pengar-baserade-på-skuld, kommer vi att ta en utflykt tillbaka till en enklare tid, då penningfrågan var mer uppenbar och fortfarande var ett brinnande diskussionsämne. Berättartemat i *Trollkarlen från Oz* har spårats till den första marschen någonsin mot Washington år 1894, ledd av en föga känd företagare från Ohio som försökte övertyga Kongressen om att återgå till Lincolns system med pengar som ges ut av staten. Förutom att vara den tändande gnistan till ett århundrade av protestmarscher och landets mest berömda saga, så kan denne dåligt kände visionär och den skara av arbetslösa män han ledde, i själva verket ha haft lösningen på hela penningproblemet, då som nu ...